

Shavuos

Show# 274 | May 30th 2020

מגן אברהם סימן תצד

קשה לי היאך אנו אומרים בשבועות יום מתן תורתנו הלא קי"ל כר"י דאמר בז' בסיון נתנה תורה דהא קי"ל דבעי לפרושי ו' עונות כמ"ש בי"ד סי' קצ"ו (וכמדומה שראיתי קושיא זו באיזו פוסק) ולדין לעולם שבועות בו' בסיון ובאמת הרמב"ם פרק ה' מהלכות אבות הטומאה פסק דא"צ לפרוש רק ג' עונות וכתב הכסף משנה בגירסת הרמב"ם והרשב"א דחכמים סבירא להו ג' עונות ופסק כוותיהו ע"ש. וא"כ מנהגנו הוא על פי הרמב"ם ומ"ש בי"ד כר' יוסי היינו לחומרא ומה שקשה עוד דהתורה ניתנה ביום נ"א לספיר' דהא יצאו ממצרים ביום ה' והתורה ניתנה בשבת כבר תי' הי"מ דבא לרמוז לנו י"ט שני של גליות ואפשר דהיינו דקאמר יום א' הוסיף משה מדעתו ואין כאן מקומו, בליל שבועות אין מקדשין של הכוס עד צ"ה דכתיב תמימות תהינה (ע"ה ומ"ב):

הר"ן על הרי"ף מסכת פסחים דף כח עמוד א מדפי הרי"ף

ובהגדה גם כן אמרו בשעה שאמר להם משה תעבדון את האלהים על ההר הזה אמרו לו ישראל משה רבינו אימתי עבודה זו אמר להם לסוף חמשים יום והיו מונין כל אחד ואחד לעצמו מכאן קבעו חכמים לספירת העומר כלומר בזמן הזה שאין אנו מביאין קרבן ולא עומר אלא מחשבין נ' יום לשמחת התורה כמו שמנו ישראל באותו זמן.

זוהר כרך א (בראשית) פרשת וירא דף קג עמוד א

ואברהם ושרה זקנים באים בימים, מאי באים בימים שעורין דיומין דאתחזי כדין להו חד מאה וחד תשעים עאלו ביומין שעורא דיומין כדקא יאות.

רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק א הלכה ג

כיון שנגמל איתן זה התחיל לשוטט בדעתו והוא קטן והתחיל לחשוב ביום ובלילה והיה תמיה היאך אפשר שיהיה הגלגל הזה נוהג תמיד ולא יהיה לו מנהיג ומי יסבב אותו, כי אי אפשר שיסבב את עצמו, ולא היה לו מלמד ולא מודיע דבר אלא מושקע באור כשדים בין עובדי כוכבים הטפשים ואביו ואמו וכל העם עובדי כוכבים

והוא עובד עמהם ולבו משוטט ומבין עד שהשיג דרך האמת והבין קו הצדק מתבוננתו הנכונה, וידע שיש שם אלוה אחד והוא מנהיג הגלגל והוא ברא הכל ואין בכל הנמצא אלוה חוץ ממנו, וידע שכל העולם טועים ודבר שגרם להם לטעות זה שעובדים את הכוכבים ואת הצורות עד שאבד האמת מדעתם, ב וכן ארבעים שנה הכיר אברהם את בוראו, כיון שהכיר וידע התחיל להשיב תשובות על בני אור כשדים ולערוך דין עמהם ולומר שאין זו דרך האמת שאתם הולכים בה ושיבר הצלמים והתחיל להודיע לעם שאין ראוי לעבוד אלא לאלוה העולם ולו ראוי להשתחוות ולהקריב ולנסך כדי שיכירוהו כל הברואים הבאים, וראוי לאבד ולשבר כל הצורות כדי שלא יטעו בהן כל העם כמו אלו שהם מדמים שאין שם אלוה אלא אלו.

רש"י פרשת בראשית פרק א פסוק יא

עץ פרי - שיהא טעם העץ כטעם הפרי.

תלמוד בבלי מסכת חגיגה דף ה עמוד ב

רב אידי אבוה דרבי יעקב בר אידי הוה רגיל דהוה אזיל תלתא ירחי באורחא וחד יומא בבי רב. והוּו קרו ליה רבנן בר בי רב דחד יומא. חלש דעתיה. קרי אנפשיה שחק לרעהו אהיה וגו' אמר ליה רבי יוחנן: במטותא מינך לא תעניש להו רבנן. נפק רבי יוחנן לבי מדרשא ודרש: ואותי יום יום ידרשון ודעת דרכי יחפצון, וכי ביום דורשין אותו ובלילה אין דורשין אותו? אלא לומר לך: כל העוסק בתורה אפילו יום אחד בשנה - מעלה עליו הכתוב כאילו עסק כל השנה כולה.

Selected audio from our listeners

Comments on Previous Shows

Show 262- Coronavirus: Should we be going to Shul, Purim Mesibos

Comments on the show 1 *click here*

Show Suggestions

Suggestion 1 *click here*

Selected emails from our listeners

Comments on the Show

I listened to the opinion of Rav Lopiansky and I must say that any success I had in learning the past forty years was due to following his beautiful derech and advice. I was zoche to attend two very wonderful yeshivas, RJJ and Mir in Flatbush. In RJJ we had great and revered European Roshei Yeshiva, such as Rav Tuvia Goldstein, Rav Zeidel Epstein, Rav Shaya Shimonovitz, etc. We were tested every three months by Rav Yehudah Leib Kagan, the nephew of Rav Chayim Ozer. He asked very practical questions on the Gemara but I always remember that before he began the bechina, I thought I knew the gemara but after the bechina I realized I knew very little. This made me realize that I had to review the sugyas much more. In RJJ in Mesifita we learned about 40 blat a year. I remember that in 9th grade, we finished the whole Mesechta Beiza in addition to learning Chaya Adom and Chumush and Navi with a test every week on the entire parsha. Halacha and Bekias were stressed. I then attended Mir, where the Roshei Yeshiva were much younger and concentrated more on the Lumdas of the sugya. The hasmada and ahavas torah were super great in Mir and almost all bochrin possessed sterling middos. When I learned in Mir, I lived in Boro Park and davened by the Chernobler Rebbe, Rav Yackov Twersky. I remember that for over 30 years there was a mishnayos shiur given by a great Talmid Chachom. He asked me to attend but I refused since I thought that Gemara was much more important. I started learning mishnayos when I started to work. I was desperate to learn during the one hour lunch break we had each day and I was thrilled to find another frum person on the floor. I asked him, "What do you do during your lunch break." He responded, "I learn mishnayos and you are welcome to join." I joined and for the next three years we completed Zeraim Moed and Nashim until I found a second job. I continued learning Mishnayos and Chayei Adom for the next thirty years and whenever I attend a daf yomi, I can understand the sugya which is often based on questions from other Mishnayos. I personally would not understand Daf Yomi if I did not have a strong background in Mishnayos. Working people do not have a chavrusa available during most of the day. Having a goal to learn and know as much as possible is crucial to the working baal habayis and increases Torah learning confidence, exactly as Rav Lopiansky stated.

Raphael Z. Grossman

I think a show about stam ם"ת would be an interesting topic. This week someone put out a video titled mezuzah fraud – <https://youtu.be/8Ms6ag3fndU>.

הגהותיו רב שלמה קלוגר לפרי מגדים א"ח אשל אברהם סוף סימן קלו

ייראה דהיינו סיני ועוקר הרים סיני עדיף. נ"ב לדעתי אין ראייה מן הש"ס, דבזמנם שלא היו ספרים נדפסים היה סיני עדיף, אבל עכשיו אחר מעט החיפוש יכול האדם למצוא מבוקשו לא שייך הטעם דהכל צריכין למארי דחיטי, לכך חריף עדיף, דהוא מוציא מלבו ואי אפשר למוצאו ממילא, ודו"ק.

שולחן ערוך הרב יורה דעה הלכות תלמוד תורה פרק ב

ד וכל השוכח דבר אחד ממשנתו מחמת שלא חזר על לימודו כראוי מעלה עליו הכתוב כאלו מתחייב בנפשו וגם עובר בלאו של תורה שנאמר רק השמר לך ושמור נפשך מאוד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חייך והודעתם לבניך וגו' וכל מקום שנאמר השמר פן הוא לא תעשה. וקבלו חכמים שאין הכתוב מדבר בעשרת הדברות לבדן אלא הוא הדין לכל התורה כולה.

ולכן למדו חכמים ג"כ מפסוק זה שכשם שחייב האדם ללמד את בנו כך ממש חייב ללמד את בן בנו כל התורה שנאמר והודעתם לבניך ולבני בניך ומה שנכתב זה גבי עשרת הדברות כמ"ש יום אשר עמדת לפני ה' וגו' הוא ללמדך שכל המלמד את בן בנו תורה מעלה עליו הכתוב כאלו קבלה מהר סיני.

וגם עכשיו שנכתבה תורה שבע"פ ויוכל לעיין בספרים מה ששכח אין זה מועיל כלום כי מיד ששכח עובר בלאו קודם שיעיין כמו בימיהם שעובר בלאו בשעה ששוכח אף שאח"כ יחזור וישאל מרבו וילמדנו מה ששכח ועוד שמצות התורה לא תשתנה בשינוי הדורות ולא יחליף ולא ימיר דתו לעולמים.

ליקוטי הגר"א והגר"ח

כתר ראש

מח נוסח ריז"ם

דבר שאינו הגון, ואם תלמוד עם ספר אל תאמר שספרתו הוא דבר שאי אפשר לשמוע רק מדקדק אולי סופו להישמע.

[רוח חיים אבות פ"ב, ד]

שלא שמע מרבו, אבל איזה פשט בפסוק או בגפ"ת שיהיה נכון ואמת עפ"י ד' חז"ל מותר לאמרו.

סו

סב [כ] בענין השוכח דבר אחד ממשנתו סג, סד זה קאי על הראשונים שלמדו בעל פה סה.

[כ] שא"ת ענין השוכח דבר אחד ממשנתו, השיב: זה נאמר בדורות הראשונים שלמדו עד שהיו בקיאים בעל פה ואם ישכח דבר אחד מתחייב בנפשו אבל עלינו לא נאמר. וכאז אמר לי כלל גדול

חידושי מרן רי"ז הלוי על התורה פרשת ואתחנן

והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך. [פרק ו' ו']

נראה דזהו ציווי על זכירת התורה, כענין שנאמר ופן יסורו מלבבך כל ימי חיך, שבא ע"ז הפירוש מחז"ל במשנה דאבות שזו היא אזהרה על שוכח דבר אחד ממשנתו, ועיין במנחות דף צ"ט דעובר בלאו אם שכת, ובא הכא ציווי ומ"ע על זה שיהיו תמיד על לבבו ולא ישכחם. ועיין בת"י שמתרגם כתיבין על לוח לבכון, והיינו כנ"ל שיהיו כתובים על לבבו תמיד ולא ישכחם. והנה בכתר ראש מביא בשם אא"ז הגר"ח מוולאזין וז"ל בענין השוכח ד"א ממשנתו זה קאי על הראשונים שלמדו בע"פ עכ"ל, והביאור בזה, דעיקר אזהרה זו היא על תורה שבע"פ [שהיא הנקראת משנה, כדאיתא בברכות דף ה' תורה זה מקרא והמצוה זו משנה, ובהקדמת הרמב"ם תורה זו תורה שבכתב והמצוה זו פירושה וכו' ומצוה זו היא הנקראת תורה שבע"פ, וכ"ה ברמב"ם פ"א מהל' שחיטה ה"ד, ועיין במבוא התלמוד לר"ש הנגיד וז"ל המשנה היא הנקראת תורה שבע"פ והיא יסוד התורה שהעתיקו ממשנה רבינו ע"ה עד ימי רבינו הקדוש ע"ה עכ"ל] הנמסרת מדור לדור, ועלה הוא דתנן דאם שכח ד"א מהקבלה הנמסרת לו ה"ז מתחייב בנפשו, וזהו דתנן ממשנתו, דהיינו תורה שבע"פ כנ"ל, אבל אחר שכבר נתתם התלמוד ונפסקה הקבלה של תורה שבע"פ איש מפי איש, שוב אין זה בכלל שוכח ד"א ממשנתו, דעיקר אזהרה זו היא על המשנה המסורה בע"פ שלא תשכח. ועפ"י יש לפרש גם כאן דעיקר הציווי של והיו הדברים האלה וגו' הוא על תורה שבע"פ שלא תשכח ממנו, והיינו דכתיב אשר אנכי מצוך וגו' דמצוה היינו תורה שבע"פ כנ"ל. ועיין במ"ר פ' כי תשא ופן יסורו מלבבך זהו תורה שבע"פ. והנה כתיב אח"כ ושננתם לבניך, ופירש"י דהוא מלשון שינון וחידוד, אולם בת"א מתרגם ותתנינון לבניך, הרי דמפרש לה בלשון משנה, וא"כ י"ל דהוא זה ציווי על מסירת הקבלה לתלמידים שזו היא המשנה, וזהו שדרשו בספרי לבניך אלו התלמידים, דאין הכתוב מדבר כאן מדין חובת האב לבנו ללמדו תורה, רק מדין

מסירת הקבלה של תורה שבע"פ לתלמידים, שתהא נמשכת מדור לדור, שע"ז הוא עיקר הך פרשתא שהקבלה של תורה שבע"פ [שהיא הנקראת מצוה כמבואר בהקדמת הרמב"ם] תהא שמורה בלבבנו ומסורה לבנינו אחרינו, [שוב מצאתי הדברים מפורשים בתנחומא ר"פ נח דהנך קראי דוהיו הדברים האלה וגו' ושנתם לבינך קיימי על תורה שבע"פ עיי"ש]. וכן בפ' ואתחנן לעיל כתיב ושמרתם ועשיתם וגו', ובפירש"י שם ושמרתם זה משנה, וי"ל ג"כ דהוא ציווי על שמירת המשנה שלא תשכח, וזהו דמסיים אח"כ רק השמר לך וגו' פן תשכח וגו' דיש גם ל"ת ע"ז, והכתוב מסיים והודעתם לבניך ולבני בניך, ולחד מ"ד בקידושין דף ל' הרי אין חיוב כלל ללמד לבן בנו תורה, אלא הכתוב מדבר הכא מדין חובת מסירת הקבלה מדור לדור. ועיין בסה"מ להרמב"ן בסוף הספר במל"ת ב' שם ודוק.

והנה בסוטה דף ל"ז תניא ברוך בכלל ברוך בפרט וכו' ללמוד וללמד לשמור ולעשות הרי ארבע, ואינו מבואר פירושו של לשמור זה שנכרתה עליו ברית מיוחדת מהו זה, דאין לפרש דלשמור היינו מל"ת ולעשות היינו מ"ע, דהרי מפורש שם דעל כל מצוה נכרתו אלה הארבע בריתות בין על העשין ובין על הלאוין, וכבר עמד ע"ז המהרש"א בח"א שם ומסיק דלשמור היינו משנה כדדרשינן בקידושין דף ל"ז אשר תשמרון זו משנה עיי"ש בדבריו. ולפי דברינו י"ל דהברית של לשמור קאי על שמירת התורה שבע"פ שלא תשכח מאתנו שזאת היא הנקראת משנה כמו שהבאנו למעלה, וע"ז הוא שנכרתה ברית מיוחדת על חובה זו של שמירת הקבלה שתתקיים אצלנו, שהוא ציווי מיוחד ואינו נכלל בכלל ללמוד וללמד שהוא על עצם לימוד התורה בין שבכתב ובין שבע"פ, אבל על תורה שבע"פ איכא ציווי מיוחד לשמור הקבלה ולמוסרה לדורות, וזהו לשמור שנכרת עלי' ברית במסויים, וכש"נ למעלה. שוב ראיתי בירושלמי פאה פ"ב ה"ד כי עפ"י הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל וכו' אם שמרת מה שבפה וקיימת מה שבכתב אתה מקבל שכר וכו', ובביאור הגר"א שם דמה שבפה צריך לשמור אותן שלא ישכח אבל מה שבכתב א"צ לשמור אלא לקיים, וזה מתאים למש"כ.

Reb Dovid Lichtenstein

תלמוד בבלי מסכת שבת דף פט עמוד א

אמר ליה: מאי טעמא לא שכיחת קמיה דרב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע, דמעייני באגדתא דרב חסדא ורבה בריה דרב הונא דאמרי תרווייהו: מאי הר סיני - הר שירדה שנאה לאמות העולם עליו.

רנז	הרי"מ	ויחי	אמרי
			מאוד לענין התחזקות שצריך אדם לחזק עצמו. ⁽¹⁾
	(אבות פ"ב מ"ב) רבי יוסי אומר יהי ממון חברך חביב עליך כשלך והתקן עצמך וכו'. פירוש, מה שחברך נותן לך להחזיקך על התורה, יהא חביב עליך כשלך, ואל תבעט בהחזקה מאחרים.		זבולן לחוף ימים ישכן וגו' (מט יג). במדרש תנחומא והביאו רש"י ז"ל שהיה זבולון עוסק בפרקמטיא וממציא מזון לשבט יששכר והם עוסקים בתורה הוא שאמר משה שמח זבולון בצאתך ויששכר באוהלך זבולון יוצא בפרקמטיא ויששכר עוסק בתורה באוהלים.
	כדי, והתקן עצמך ללמוד תורה, בדרך כזו שאינה ירושה לך. כלומר, לחדש חידושים מעצמך, שאי אפשר לעסוק במשא ומתן וללמוד בעיון ולחדש הלכה, ובעל כרחך תקבל ההחזקה שיהא לך פנאי לזה, וכל מעשיך יהיו לשם שמים. ⁽²⁾		כ"א אחד ואחד יוכל להיות יששכר וזבולון שבשעה שעוסק בתורה הוא נקרא יששכר, ובשעה שעוסק במלאכה או בפרקמטיא נקרא זבולון, שעושה כן כדי שיוכל לעסוק אחרי כן בתורה. וזה יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ שיגיעת שניהם משכחת עון (אבות פ"ב מ"ב). ⁽¹⁾
	דן ידין עמו וגו' (מט טז). איתא בגמ' (פסחים ד.) ההוא דאמר דונו דיני שמע מינה מדן קאתי, שדרך שבט זה שרוצים רק על פי דין, ולכך הלכו חוץ לענן, שהיו בעיניהם אינם כדאי לזה רק דרך חסד, והם אוהבים הדין. ⁽²⁾		

תלמוד בבלי מסכת שבת דף פח עמוד ב- דף פט עמוד א

ואמר רבי יהושע בן לוי: בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, מה לילוד אשה בינינו? אמר להן: לקבל תורה בא. אמרו לפניו: חמודה גנוזה שגנוזה לך תשע מאות ושבעים וארבעה דורות קודם שנברא העולם, אתה מבקש ליתנה לבשר ודם? מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים! - אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: החזיר להן תשובה! - אמר לפניו: רבונו של עולם, מתיירא אני שמא ישרפוני בהבל שבפיהם. - אמר לו: אחוז בכסא כבודי, וחזור להן תשובה, שנאמר מאחז פני כסא פרשז עליו עננו. ואמר רבי נחום: מלמד שפירש שדי מזיו שכינתו ועננו עליו. אמר לפניו:

רבנו של עולם, תורה שאתה נותן לי מה כתיב בה - אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים. אמר להן: למצרים ירדתם, לפרעה השתעבדתם, תורה למה תהא לכם? שוב מה כתיב בה - לא יהיה לך אלהים אחרים, בין הגויים אתם שרויין שעובדין עבודדה זרה? שוב מה כתיב בה - זכור את יום השבת לקדשו כלום אתם עושים מלאכה שאתם צריכין שבות? שוב מה כתיב בה - לא תשא, משא ומתן יש ביניכם? שוב מה כתיב בה - כבד את אביך ואת אמך אב ואם יש לכם? שוב מה כתיב בה לא תרצח לא תנאף לא תגנב, קנאה יש ביניכם, יצר הרע יש ביניכם? מיד הודו לו להקדוש ברוך הוא, שנאמר ה' אדנינו מה אדיר שמך וגו' ואילו תנה הודך על השמים - לא כתיב. מיד כל אחד ואחד נעשה לו אוהב, ומסר לו דבר, שנאמר עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם, בשכר שקראוך אדם לקחת מתנות. אף מלאך המות מסר לו דבר, שנאמר ויתן את הקטרת ויכפר על העם ואומר ויעמד בין המתים ובין החיים וגו', אי לאו דאמר ליה - מי הוה ידע?

תלמוד בבלי מסכת יבמות דף מז עמוד ב

ואין מרבים עליו, ואין מדקדקים עליו. אמר רבי אלעזר: מאי קראה? דכתיב: ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה, אמרה לה: אסיר לן תחום שבת! באשר תלכי אלך. אסיר לן יחוד! באשר תליני אלין. מפקדין שש מאות ו"ג מצות! עמך עמי. אסיר לן עבודת כוכבים! ואלהיך אלהי. ארבע מיתות נמסרו לב"ד! באשר תמותי אמות. ב' קברים נמסרו לב"ד! ושם אקבר. מיד, ותרא כי מתאמצת היא וגו'.

תלמוד בבלי מסכת עירובין דף ק עמוד ב

אמר רבי יוחנן: אילמלא לא ניתנה תורה היינו למידין צניעות מחתול, וגזל מנמלה, ועריות מיונה. דרך ארץ מתרנגול.

מדרש תהלים שוחר טוב מזמור עג

[עג, ט] שנתו בשמים פיהם. פרעה אמר מי ה' אשר אשמע בקולו (שמות ה ב), נבוכדנאצר אמר (מאן הוא אלהא) [ומן הוא אלה] די ישיזבינכון מן ידי (דניאל ג טו), אבל אני ואהי נגוע כל היום ותוכחתי לבקרים. אמר ר' שמואל בר נחמני לפי שבעולם הזה הזכר מסבב את הנקבה, אבל לעתיד הנקבה תסבב את הזכר, שנאמר נקבה תסובב גבר (ירמיה לא כא), לפי שבעולם הזה הקדוש ברוך הוא מחזיר על ישראל שיעשו תשובה ויעשו רצונו, אבל לעתיד ישראל מחזירין אחר הקדוש ברוך הוא שיעשו רצונו, שנאמר ואת רוחי אתן בקרבכם (יחזקאל לו כז), **אמר ר' שמעון בשם ר' סימון חסידא בעולם הזה אדם הולך ללקוט תאנים, אין התאנה אומרת כלום, אבל לעתיד אדם הולך ללקוט תאנה בשבת, והיא צווחת ואומרת שבת היא**, בעולם הזה אדם הולך ומשמש מטתו נדה, אין מטתו מעכבתו, אבל לעתיד אדם רוצה לילך ואשתו נדה, האבן צועק ואומר נדה היא, לכך עד מתי תתחמקין הבת השובבה (ירמיה לא כא), שהיא עתידה להיות מלהטת לפני הקדוש ברוך הוא שהן עושין תשובה, והקב"ה עושה

להן רצונם, ולא עוד אלא אף השמים מטיפין להם עסיס, שנאמר והיה ביום ההוא יטפו ההרים עסיס (יואל ד יח), ואין יטיף אלא לשון נבואה, שנאמר והטף אל דרום (יחזקאל כא ב).

שיח שרפי קודש ח"א עמוד 22

מה) הה"ק בעל שפת אמת
מגור זצ"ל סיפר
בעת שבא פעם ראשונה לקאצק
ראה בכל צלכי הבית המה מתנהגים
שלא עפ"י סדר ובלי השגחה, ועי"ז
הי' חמר כמח פעמים איזה חפץ
מבית ע"י גנבות שהי' שכיח תמיד,
והמשמש ר' פיבור, הי' צוח על
הרבנית ע"ה, בזה"ל ולמה לא יגנבו,
עם איזו אללעס אפען אין הפקר אהן
השגחה, ויהי כי שמע זאת הה"ק
מקאצק זצ"ל צוח בקול גדול,
פיבור, הא כתיב, לא תגנוב,
ובשעת ששמע הה"ק בעל שפת
אמת זצ"ל את הקול של הה"ק
מקאצק הי' נדמה לו שאין באפשרות
לגנוב שום דבר מחטת הלאו, של
לא תגנוב, כן ספרו חסידים וקנים
שדבר זה הביא הה"ק בעל שפת
אמת זצ"ל מקאצק בפעם ראשונה:

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף סח עמוד ב

אמר רבי אלעזר: הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם. מאי טעמא - יום שניתנה בו תורה הוא.

תלמוד בבלי מסכת שבת דף יא עמוד א

ואם התחילו אין מפסיקין, מפסיקין לקריאת שמע. הא תנא ליה רישא אין מפסיקין! - סיפא אתאן לדברי תורה.
דתניא: חברים שהיו עוסקין בתורה - מפסיקין לקריאת שמע, ואין מפסיקין לתפלה. **אמר רבי יוחנן: לא שנו אלא כגון רבי שמעון בן יוחי וחביריו, שתורתן אומנותן.** אבל כגון אנו - מפסיקין לקריאת שמע ולתפלה.

ובגמ' שבת (לא ב) אמרו שאין הסותר חייב אלא כשסותר ע"מ לבנות במקומו, והקשה על כך רבה, שהרי כל המלאכות למדים ממשכן, ושם סותר ע"מ לבנות שלא במקומו הוא, ותירץ עולא שכיון שנאמר "על פי ד' יחנו ועל פי ד' יסעו" (במדבר ט כג), כסותר ע"מ לבנות במקומו דמי, והדברים טעונים ביאור.

ולאמור כאן יש לפרש שהכוונה היא כי מקומם של ישראל במדבר היה "על פי ד'" - אצל הקב"ה, ולא נשתנה מקומם ע"י שעברו ממקום למקום, אלא לעולם מקומם היה אצל הקב"ה כביכול כתינוק הנישא בזרועות אמו, שגם כשהיא מהלכת ממקום למקום, מקומו של התינוק לעולם אחד הוא - בזרועות אמו.

וכענין זה אמרו בגמ' עירובין (נה ב): יושבי צריפין אין מודדים להם [תחום שבת] אלא מפתח בתיהם, [שאין חשובים עיר הואיל ואינם קבע, עי"ש ברש"י], ואמרו שם שדגלי מדבר, אע"פ שהיו יושבי צריפין, כיון דכתיב בהו "על פי ד' יחנו ועל פי ד' יסעו", כמאן דקביע להו דמי, ופירש"י: "חשובה חנייתן להיות נידונת קבע". ואף ענין זה מתבאר ע"פ האמור, כי באמת דגלי מדבר קבועים היו, "על פי ד'", וזה שהמקום שנצטוו להיות בו על פי ד' נשתנה מזמן לזמן, דבר זה לא ביטל את קביעות חנייתם, כי חנייתם לא היתה במקום זה או אחר אלא "על פי ד'" - אצל הקב"ה, ודבר זה לא נשתנה כל העת.

תלמוד בבלי מסכת חגיגה דף ה עמוד ב

רב אידי אבוא דרבי יעקב בר אידי הוה רגיל דהוה אזיל תלתא ירחי באורחא וחד יומא בבי רב. והוּו קרו ליה רבנן ברבי רב דחד יומא.